

2. Tweede bijeenkomst (Vooroordelen, Vriendschap) VERHAAL MISFITS

Extended contact theory: het zien van vriendschappen tussen verschillende jongeren (bv 1 homo 1 hetero) heeft eenzelfde effect als zelf intiem contact hebben met een homoseksuele jongen of lesbisch meisje

2.1 IJSBREKER

2.2 Twee Hoofdstukken lezen uit de jeugdroman The Misfits

The Misfits

Copyright James Howe, 2001

ISBN nummer 978 0 689 83956 6

Samenvatting: Vier leerlingen van een middelbare school richten een groep op om mee te doen aan de verkiezingen voor het schoolparlement. De groep komt op voor alle leerlingen die worden uitgescholden op school.

De fragmenten komen uit hoofdstuk 2 en 14 (vertaling door Marieke Kroneman, februari 2014)

The Misfits is alleen in het Engels verschenen; er bestaat geen Nederlandse vertaling van maar het boek is wel in Nederland te verkrijgen.

2.3 Gezamenlijk de tekst lezen

Lees de tekst met de klas samen door om de beurt een leerling een stuk hardop te laten voorlezen.

Als de tekst gelezen is, gaan de leerlingen in groepjes de vier vragen beantwoorden. De beantwoording van de vragen wordt aan het einde van de les klassikaal teruggekoppeld.

Uit Hoofdstuk 2. De Bende van Vijf

Skeezie Tookis is niet de enige die bijnamen opgeplakt krijgt omdat hij zich ongewoon kleedt. Ook Addie krijgt regelmatig scheldwoorden toegeworpen. Alleen bij haar gaat het er over dat ze zo lang is en dat ze goede cijfers haalt. Een lange slanke jongen met goede cijfers zou juist bij iedereen in de smaak vallen, maar een meisje wordt een aanstelster gevonden als ze haar hersens gebruikt. Ten minste, die indruk krijg ik in de eerste klassen van een middelbare school. Hoe het hierna zal zijn weet ik niet. Ik heb ook geen oudere broer of zus die me daarover kan gerust stellen.

En dan Joe. Reken maar dat hij voor alles en nog wat wordt uitgemaakt. Hij geeft zich zelf ook bijnamen. Hoewel die meer grappig bedoeld zijn en vooral creatief klinken. Joe is de meest fantasievolle persoon die ik ken, te veel een fantast volgens sommige mensen. Misschien is dat een reden voor anderen om hem te treiteren. De andere reden is dat Joe zich meestal als een meisje gedraagt. En dat maakt mensen nerveus. Vooral de jongens op school. Joe redeneert, dat hij is wie hij is en *so what?*! Ik denk eigenlijk dat hij daarin gelijk heeft. Je bent wie je bent en je moet vooral met jezelf door een deur kunnen.

En dan ik zelf. Mij noemen ze al sinds mensenheugenis varkentje, Roly-Poly, toffee, of Fluff. Vooral dat laatste haat ik. Het is de naam van de hazelnootpasta die ik op mijn brood had in het laatste jaar van de basisschool. Iedereen noemde me toen Fluff. Of tenminste, bijna iedereen. Niet mijn beste vrienden. En natuurlijk de leraren ook niet. Zij noemden me Bobby of Robert. Zij waren toen juist heel aardig voor me, alsof ik een bijzonder geval was. Dat was ik waarschijnlijk ook wel, maar zelf vond ik toen van niet.

Anyway, de meeste kinderen noemden me Fluff, en ik kon alleen maar denken: wat *is* dit? Iemand noemen naar de naam van z'n broodbeleg. Ik ben wel meer dan dat! Maar ja, waarschijnlijk had het meer te maken met hoe ik er uit kwam te zien door alle pasta op m'n brood. Ik werd er nogal pafferig van. Toch zijn scheldnamen altijd een klein deeltje van je persoonlijkheid maar dat lijkt dan opeens een groot ding, omdat ze je er op kunnen pakken.

Jongeren die het ergst worden uitgescholden, trekken naar elkaar toe. Zo ging het bij ons. Skeezie Tookis en Addie Carle en Joe Bunch en ik. We noemen ons de Bende van Vijf, hoewel we maar met ons vieren zijn vinden we dat wel een goede naam. Zo houden we mensen een beetje in spanning. Laat ze maar raden... Of we doen 't omdat we denken dat er nóg één jongen of meisje bij ons op school is die zo'n Bende van Vijf nodig heeft. 'n Misfit, zoals wij zijn.

Hoofdstuk 14. De NO NAME-CALLING partij

'Nooit meer schelden,' zeg ik.

Addie: 'Hè?!'

'Dat wordt onze verkiezingsleus en daarover gaat ons partijprogramma,' leg ik uit. Ik krijg er zin in.

'We noemen ons Geen Gescheld in School-Groep.' Ik brand los, nu ik eenmaal onze unieke bijdrage heb bedacht. De unieke bijdrage om ons te onderscheiden van de anderen groepen die meedoen aan de verkiezingen.

Skeezie, veegt de chocolade uit zijn mondhoeken, en zegt: 'Waar heb je het over? Geen-gelgroep?. Ik volg je niet.'

'Dat komt omdat jij gel in je oren hebt,' bijt ik hem toe. 'Sorry Addie, maar jij hebt niet goed nagedacht over wie er op deze school een minderheid is. Zelfs Kenneth, die Surinaams is, zei het al.'

'Wát zei hij?,' vraagt Addie niet begrijpend.

Joe valt me bij: 'Hij zei dat niet hĳ met zijn zwarte huidskleur een minderheid is, maar wij.'
'Precies,' ga ik door, 'en jij Joe, je zei dat bij een minderheid horen niet altijd aan de buitenkant te zien is. Zoals iemands huidskleur. Denk na Addie, wat maakt mensen tot een minderheid? Het gaat om aantallen, toch? De meerderheid is in procenten het grootst, de minderheid kleiner.'
'Weijman zou trots op je geweest zijn,' zegt Skeezie terwijl hij de kruimels van zijn chocoladebroodje van zijn shirt laat springen. Zoals hij dat doet, het is een performance.
'Waar het om gaat,' zeg ik, 'is, dat bij een minderheid horen niet alleen over huidskleur gaat of over je geloof. Het gaat ook over of je erbij hoort of niet. Of je een insider of outsider bent.'
'Zoals wij!' Addie heeft het nu door.
'Ja, en Daryl die daarnet werd uitgemaakt voor sukkel omdat hij stottert. Denk eens aan alle scheldwoorden die wij naar ons hoofd geslingerd krijgen, en gekregen hebben. Al zolang als we op school zitten.'
Ik pak een pen uit mijn rugzak en begin op een kladje alle scheldwoorden op te schrijven die ik me nog herinner. Het zijn er achttien. Eigenlijk zeventien, als ik ze natel zie ik dat ik fluffy twee keer heb opgeschreven.

'Wow,' zegt Joe, 'bijna net zo veel als ik.'

Hij krast zijn scheldwoordenlijst zo snel op een servetje, dat het bijna scheurt. Hij komt op 26.

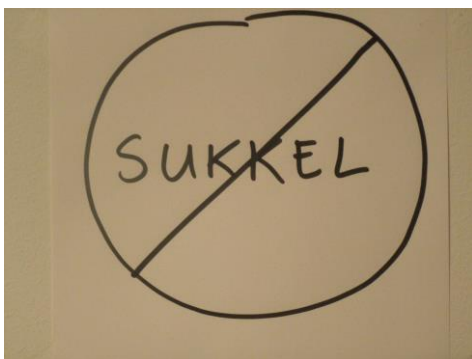
'En jij Skeezie,' vraag ik, 'waarvoor schelden ze jou uit?'

Skeezie wiebelt op zijn stoel, zijn handen ineengestremeld achter zijn hoofd. 'Wopper,' begint hij, 'greaser, greasebal, slijmbal, hamster.' Zijn lijst bereikt zestien scheldnamen, waarvan vier negatief over Italianen. Wat nergens op slaat want Skeezie heeft geen druppel Italiaans bloed in zijn aderen. Dan is het Addies beurt en het wordt een vreemd soort wedstrijd in wie met de ergste woorden is uitgescholden. Sommige scheldnamen horen we allemaal wel eens. Addie heeft er maar elf: drie over haar lengte, vijf over de hoge cijfers die ze haalt en drie zijn "algemeen van toepassing". Onze einduitslag is drie volle servetten.

Skeezie fluit zachtjes. 'Zoooo, zijn wij erg of niet?'

We geven elkaar een high five alsof het een grote grap is. Maar we weten ook: dit is onze unieke kans om iets te doen voor de verkiezingen. Hier gaat het om. Hier kwam nog niemand mee.

Ineens schiet me weer wat te binnen. Ik pak een nieuwe servet en schrijf ~~sukkel~~. Dan teken ik er een cirkel omheen en zet er een streep door. Zo:

Dit is wat we moeten doen, ga ik verder. We nemen alle woorden van die lijst en schrijven ze allemaal apart op een vel. Dan omcirkelen we ze en dan strepen we ze door. En dat hangen we op, overal in het gebouw.

‘En wat doen we met de Geen Gescheld in School-Groep. Moeten we die niet aankondigen?’ vraagt Addie.

Ik sta versteld van mezelf, ik weet al weer een goed idee daarvoor. Vandaag gaat het vanzelf, zonder erover na te denken. ‘Daar zeggen we niks over,’ beslis ik, ‘niet meteen in elk geval. Dat is juist het mooie ervan, snap je? Mevrouw Weijman heeft dan niet door dat er een extra groep aan de verkiezingen meedoet. Niemand heeft ‘t door. Eerst laten we iedereen raden waar de posters vandaan komen. Dan pas plakken we onze affiches van Geen Gescheld in School op. Dan kunnen ze ons ook niet meer tegenhouden.’

Addie zit te wippen op haar stoel. Ze kan niet meer gewoon zitten. Ik ben bang dat ze zo bij me op schoot springt. ‘Het is briljant Bobby,’ gilt ze.

‘Voor zoiets bestaat een naam,’ zegt Joe, ‘teaser adverteren, zo heet dat geloof ik. *I love it*. Het is zoo... subsief.’

‘Subversief!’ zegt Addie.

‘Wijsneus,’ zegt Joe.

‘Loopneus,’ zegt Addie. Ze lachen.

‘Man,’ zegt Skeeze, ‘jij moet voorzitter worden van onze groep!’

‘Yes, Bobby,’ zegt Addie, ‘het is jouw idee.’

‘No way,’ bits ik, ‘ik ga niet voor de hele school een speech geven. Ik ben het type voor achter de schermen. Dat weten jullie toch, okee?’

Ze dringen niet verder aan. Ze zien geloof ik dat ik het meen.

‘Maar gaan we dan Kenneth overhalen om met ons mee te doen?’ zegt Skeeze.

‘Lijkt me geen probleem, toch?’ zegt Addie, ‘met zijn huidskleur zal hij wel een nog veel langere lijst scheldwoorden kunnen maken dan wij.’ We knikken instemmend. We weten zelf ook niks beters te verzinnen voor dit moment.

* * *

Deze tekst is vertaald uit het boek *The Misfits*, oorspronkelijk geschreven in het Engels. De schrijver ervan, James Howe is zelf homoseksueel en vroeger gepest. Toch is zijn verhaal pas ontstaan toen zijn eigen dochter Zoey hem vertelde dat zij op school werd gepest. Nu is No Name-Calling Week een nationale actieweek op heel veel scholen in de Verenigde Staten. www.noname-calling.org

Beantwoord de onderstaande vragen met elkaar:

1. Met welke persoon in de tekst voel je de meeste binding? Waardoor deze persoon?
2. Zou je bevriend kunnen zijn met Joe, die homo is? Waarom wel, waarom niet?
3. De no name-calling partij in de tekst wil dat er in school helemaal niet meer gescholden wordt. Zou jij durven opstaan tegen anderen als je vriend die homo is (of je vriendin die lesbisch is) wordt uitgescholden? Waarom wel, waarom niet? Wat zou je doen?
4. Is er verschil tussen of die situatie op school gebeurt (waar regels zijn tegen schelden) of als dit op straat gebeurt, waar die regels niet duidelijk zijn.